

ANEU MAR ENDINS

Missió de Càritas en temps de crisi

Diverses circumstàncies donen un relleu especial a la festa del Cos i la Sang de Crist —el *Corpus Christi*— d'enguany. Una d'elles ha estat la celebració, del 27 al 30 del passat mes de maig, del X Congrés Eucarístic Nacional a Toledo per al qual s'escollí aquest lema: «M'acostaré a l'altar de Déu, l'alegria de la meva joventut». Han estat escollides aquestes paraules del salm 43 perquè els joves esdevinguin també destinataris d'aquest Congrés. Són els seus objectius: aprofundir en el coneixement de l'eucaristia, revitalitzar la celebració i l'adoració eucarística i viure l'eucaristia com a signe de caritat.

A la nostra diòcesi de Terrassa vivim també els ressons del desè «*Aplec de l'Esperit*», celebrat a la nostra ciutat i diòcesi el propassat 22 de maig. El lema d'aquesta trobada dels joves cristians de les nostres diòcesis ha estat «Amb vosaltres cada dia». Realment, a l'eucaristia es fa realitat aquesta presència de Jesús entre nosaltres fins a la fi dels temps. Santa Teresa de l'Infant Jesús descobria la grandesa de la bondat i la misericòrdia en la feblesa d'un Nen a Betlem, en la humiliació d'un home executat en una creu i en la senzillesa d'un bocí de pa i d'una mica de vi. I un Déu que manifesta així la seva pro-

ximitat amb la humanitat, la santa carmelita descalça de Lisieux deia que no podia deixar d'estimar-lo.

En el record, doncs, del nostre «*Aplec de l'Esperit*» i en l'horitzó de la Jornada mundial de la joventut que se celebrarà a Madrid l'agost del proper any, el meu desig i la meva pregària és que els joves descobreixin aquesta deu d'amor i de vida veritable que és l'eucaristia. Els joves desitgen l'amor, la pau i la unitat. Déu vulgui que els trobin en aquesta font que brolla i corre i que féu exclamar al salmista: «Com la cèrvola deixa l'aigua, així la meua ànima us cerca, Senyor Déu meu» (*Salm 42,3*).

Una segona circumstància d'aquest *Corpus Christi* és que el celebrem dins l'Any Sacerdotal. Cal recordar, doncs, que sense sacerdots les comunitats cristianes no tindrien aquest preciós do que és l'eucaristia. En efecte, els sacerdots actuant en nom de Crist (cf. CEC 1548) perpetuen la seva presència sacramental a través dels temps, segons les paraules del Senyor: «Feu això que és el meu memorial».

Durant aquest Any Sacerdotal, Benet XVI ha demanat als sacerdots que siguin fidels a la vocació rebuda de Déu al servei de l'Església i dels pobres; i també ha demanat al poble creient que pregui per tal que els sacerdots siguin una prova d'amor del cor de Crist i estiguin, d'aquesta manera, al servei de la vida. Hem de pregar i treballar per tal de suscitar vocacions sacerdotals.

Una tercera circumstància és que la festa del *Corpus Christi* coincideix amb el Dia de la Caritat. És la jornada en què Càritas Diocesana informa de les seves activitats i demana la col·laboració econòmica de tot el poble cristià per poder seguir realitzant el seu servei a les persones que passen per moments d'especial penúria i necessitat. L'Església, des dels primers temps, uní l'eucaristia i la solidaritat amb els pobres, personificats en les viudes i els orfes. En aquests moments de crisi, els cristians hem de mantenir ben encès el nostre sentit de solidaritat. La sensibilitat social forma part de la mateixa essència de la nostra fe. Càritas, present tant en l'àmbit de tota la diòcesi com en el de cadascuna de les comunitats parroquials, ens ho recorda en aquesta diada. I cal que responguem a la seva crida segons les possibilitats de cadascú.

Mons. Salvador Cristau Coll, primer bisbe auxiliar de Terrassa

► El dia 18 de maig a les 12 del migdia, en una roda de premsa convocada a la Sala Capitular de la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa va comunicar que el Sant Pare Benet XVI ha acollit la seva sol·licitud d'un bisbe auxiliar nomenant Mn. Salvador Cristau Coll per a aquest càrrec. El nou bisbe auxiliar és vicari general del nostre bisbat i rector del Seminari Diocesà. En crear-se el bisbat de Terrassa (2004) en va ser canceller secretari. Després va ser rector de la Catedral i parròquia del Sant Esperit de Terrassa (2004-2006). A Mons. Salvador Cristau li ha estat assignada com a titular la diòcesi d'Alhiezira (Algèria). Rebrà l'ordenació episcopal a la Catedral de Terrassa el dissabte dia 26 de juny a les 11 del matí.

GLOSSA

Feu-nos respondre amb generositat

Un grup de matrimonis que rondan els quaranta anys, es reuneix cada mes a casa d'un d'ells. El consiliari, un religiós de la mateixa edat, els convidà a celebrar una de les reunions a la seva comunitat. Arribat el dia, es trobaren al vespre i començaren amb l'eucaristia compartida amb els religiosos de la comunitat acollidora. En el moment de la pregària dels fidels, una de les mares pregà així: «Pare, em sento ben acollida per la comunitat del nostre consiliari. En aquesta eucaristia us vull demanar per les vocacions al sacerdoci. Veig el bé que ens aporta la presència del consiliari en el grup, com a colla i a cadascun de nosaltres personalment. Valoro el servei dels sacerdots en les comunitats. Per això m'atreveixo a demanar-vos, amb cert temor i respecte però amb confiança, que llenceu la vostra crida als nostres fills i que no sigui en va. Que tingueu resposta d'aquells que l'escoltin i la col·laboració joiosa de nosaltres, els pares». La resta de participants en la celebració assentiren tot dient «Us ho demanem, Senyor».

La mare que formula aquesta pregària demana que el Senyor es manifesti, i demana que creixi la capacitat de resposta de cada un dels fills per descobrir a què és cridat, i les concrecions de la seva vocació, de la seva crida personal. Cridat a què? I com? Descobrir la vocació comunes: el seguiment de

Jesús. Va més enllà, però. Amb generositat prega Déu que escampi la llavor de la vocació religiosa i sacerdotal entre els fills dels matrimonis del grup. Li demana que els doni capacitat generosa de resposta i la mateixa generositat als pares per respectar i acompanyar les crides. I ho fa amb «temor i respecte, però amb confiança», perquè la vocació d'un fill cridat al sacerdoci infon certament respecte i un cert grau de sacrifici, però també la confiança de saber que una resposta generosa donarà fruit en l'amor a totes les persones.

Aquesta mare se sent implicada en la comunió eclesial, responsable del servei dispensador de la caritat, de la continuïtat del servei ministerial presbiteral, de l'animació de la vida comunitària en la seva diversitat d'activitats, que tot això passa pel compromís personal i familiar, per la pregària constant i confiada, per acompanyar amb un esguard després la voluntat del Pare.

Respondre a la crida de l'Amor, per amor, perquè l'amor és la vocació fonamental de la persona: «Per tot això, sempre preguem per vosaltres, perquè el nostre Déu us faci dignes de la vocació que heu rebut; que amb el seu poder dugui a terme la vostra decisió d'obrar el bé i faci activa la vostra fe» (2Te 1,11).

Enric Puig Jofra, SJ

► **Ordenació episcopal de Mons. Salvador Cristau Coll, bisbe auxiliar de Terrassa. Dissabte dia 26 de juny de 2010 a les 11 del matí a la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa.**

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 14,18-20)

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris». I Abram li donà el delme de tot el botí.

▶ Salm responsorial (109)

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou Melquisedec».

Oracle del Senyor al meu Senyor: / «Seu a la meva dreta, / i espera que faci dels enemics / l'escambell dels teus peus». R.

Que el Senyor estengui lluny des de Sió / el poder del teu ceptre. / Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer, / tens la glòria sagrada des del si de la mare, / des del principi jo t'he engendrat». R.

El Senyor no es desdiu del que jurà: / «Ets sacerdot per sempre / com ho fou Melquisedec». R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 11,23-26)

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial». Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,11b-17)

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblada». Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. ¿Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes.

Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta». Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

▶ Lectura del libro del Génesis (Gn 14,18-20)

En aquellos días, Melquisedec, rey de Salén, sacerdote del Dios altísimo, sacó pan y vino y bendijo a Abrán, diciendo: «Bendito sea Abrán por el Dios altísimo, creador de cielo y tierra; bendito sea el Dios altísimo, que te ha entregado tus enemigos.» Y Abrán le dio un décimo de cada cosa.

▶ Salmo responsorial (109)

R. Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.

Oráculo del Señor a mi Señor: / «Siéntate a mi derecha, / y haré de tus enemigos estrado de tus pies.» R.

Desde Sión extenderá el Señor / el poder de tu cetro: / somete en la batalla a tus enemigos. R.

«Eres príncipe desde el día de tu nacimiento, / entre esplendores sagrados; / yo mismo te engendré, como rocío, / antes de la aurora.» R.

El Señor lo ha jurado y no se arrepiente: / «Tú eres sacerdote eterno, / según el rito de Melquisedec.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 11,23-26)

Hermanos: Yo he recibido una tradición, que procede del Señor y que a mi vez os he transmitido: Que el Señor Jesús, en la noche en que iban

a entregarlo, tomó un pan y, pronunciando la acción de gracias, lo partió y dijo: «Esto es mi cuerpo, que se entrega por vosotros. Haced esto en memoria mía.» Lo mismo hizo con el cáliz, después de cenar, diciendo: «Este cáliz es la nueva alianza sellada con mi sangre; haced esto cada vez que lo bebáis, en memoria mía.» Por eso, cada vez que coméis de este pan y bebéis del cáliz, proclamáis la muerte del Señor, hasta que vuelva.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 9,11b-17)

En aquel tiempo, Jesús se puso a hablar al gentío del Reino de Dios y curó a los que lo necesitaban. Caía la tarde, y los Doce se le acercaron a decirle: «Despide a la gente; que vayan a las aldeas y cortijos de alrededor a buscar alojamiento y comida, porque aquí estamos en descampado.» Él les contestó: «Dadles vosotros de comer.» Ellos replicaron: «No tenemos más que cinco panes y dos peces; a no ser que vayamos a comprar de comer para todo este gentío.» Porque eran unos cinco mil hombres.

Jesús dijo a sus discípulos: «Decidles que se echen en grupos de unos cincuenta.» Lo hicieron así, y todos se echaron. Él, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición sobre ellos, los partió y se los dio a los discípulos para que se los sirvieran a la gente. Comieron todos y se saciaron, y cogieron las sobras: doce cestos.

La multiplicació dels pans
(del Breviari i Missals Franciscans, any 1380,
Biblioteca Nacional de França)

COMENTARI

El Cos i la Sang del Senyor

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Re 17,1-6 / Sl 120 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts**: 1Re 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16 ■ **dimecres**: 1Re 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 1Re 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26 □ **divendres**: Ez 34,11-16 / Sl 22 / Rm 5,5b-11 / Lc 15,3-7 □ **dissabte**: Is 61,9-11 / 1Sa 2,1.4-5.6-7 / Lc 2,41-51 ■ **diumenge** vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): 2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o bé: 7,36-50).

La litúrgia d'aquest diumenge s'obre amb una lectura del llibre del Gènesi on trobem el sacerdot Melquisedec, rei de Salem, que ofereix pa i vi al patriarca Abraham i a la seva gent. Un episodi que la tradició cristiana ha llegit i interpretat en clau cristològica i eucarística. A la segona lectura, Pau recorda als cristians de Corint com Jesús va instituir l'Eucaristia en l'últim sopar i, a l'Evangeli, Lluç evoca la multiplicació dels pans que va tenir lloc a Betsaida, a la vora del llac de Genesaret.

La narració d'aquest miracle fa al·lusió a l'últim sopar, quan Jesús «prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i el donà als seus deixebles». Fixem-nos en les accions

del Mestre. Són les mateixes que ens ha transmès l'evangeli d'avui: «Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donà als deixebles perquè els servissin a la gent». I també són les mateixes que féu Jesús quan s'aparegué als deixebles d'Emmaús mentre anaven de camí: «prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà». Aquestes repeticions no són fortuïtes, sinó que són expressió del lligam que hi ha entre la multiplicació dels pans i el banquet eucarístic. En altres paraules, el miracle del pa i de la gent sadollada representa la comunitat de fidels que es reuneix al voltant del Crist en l'Eucaristia.

Així, doncs, la solemnitat del *Corpus Christi* ens recorda la centralitat de l'Eucaristia en la vida cristiana: Crist, que comparteix amb nosaltres el seu pa i el vi. L'Eucaristia és esperit i carn, és fe i caritat, és comunió amb Déu i comunió amb els germans.

Que la nostra vida sigui com el pa i el vi. «Mireu-los com s'estimen, el món pugui dir. Que el nostre testimoni sigui sal i llavor. En tu trobem la vida, Jesucrist, Senyor». Aquesta és la lletra d'un cant de comunió molt bonic, però, per damunt de tot, és l'expressió del nostre desig més profund.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

L'Eucaristia fa l'Església i l'Església fa l'Eucaristia

Si l'Eucaristia fa l'Església i l'Església fa l'Eucaristia, es comprèn que el tercer sacrament de la iniciació cristiana sigui la visibilització del Cos de Crist que és l'Església. És oportú fer-ne memòria en la festa del *Corpus Christi*.

Dues són les realitats d'Església que es fan gairebé visibles en l'Eucaristia: la Comunitat dels seguidors de Jesús i la Presència viva, que promou el consegüent encontre de comunió dels fidels amb Jesucrist i amb el Pare en la unitat de l'Esperit Sant.

Ambdues realitats suposen una perspectiva d'escatologia inaugurada, que el cristià viu a la terra, però tot anticipant en la seva existència el do de la vida divina (do que pertany al cel, a Déu, al nivell escatològic).

En la celebració eucarística, els creients que hi participen són elevats a la categoria d'autèntica comunitat de

fe, per la qual cosa no és estrany que, des dels lligams establerts per la fe viva, pugui assolir també, a poc a poc o de cop, la consistència de l'amistat humana.

D'altra banda, la Presència lliurada de Crist, Pa de vida, a tots i a cadascun dels fidels, és no només una crida sinó també una veritable realització de la comunió del creient amb Crist, de forma que cadascú pot fer seva la dita de Pau: «Ja no sóc jo qui visc. És Crist que viu en mi» (Ga 2,20).

Aquesta comunió és fecunda i plena en la mesura que qui és portat per la fe a la comunió amb Crist —en l'ordre de l'ésser— es deixi portar també —en l'ordre de l'obrar— per la dinàmica del mateix Jesús, el Crist, el Fill de Déu, que s'anorrea i es dona als pobres i als indigents.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Dues figures emblemàtiques del camí cristià

Dues figures del catolicisme del segle xx, el germà Charles de Foucauld, mort a la fi del 1916, i la Mare Teresa de Calcuta, morta el 1997, han fet del tema de l'amor el centre de les seves vides.

El germà Charles de Foucauld, amb el seu lema *Jesús caritas*, proposa una presència religiosa i cristiana missionera, no pas sota l'aspecte de la predicació de l'Evangelí o de la cristianització, sinó com a simple compartir la vida dels més pobres en la fraternitat.

La mare Teresa de Calcuta ha insistit, partint de les misèries de l'Índia, en el paper dels pobres en la vida de l'Església i en valor de l'amor per a ells en l'existència cristiana. La seva figura ha atret l'atenció general per la força simple i decisiva del seu missatge.

El germà Charles de Foucauld, en els apunts del seu recés, exemplifica d'una manera molt clara la universalitat de l'amor, escrivint: «Veure en tothom Jesús». És l'ideal del *germà universal*, que viu en l'herència de Foucauld. Efectivament, llegim a les Constitucions: els germans (la congregació que ell es proposava fundar) «donaran l'almoïna, l'hospitalitat i les medecines amb extrema caritat com a germans estimadíssims a tots aquells qui ho demanaran, cristians o infidels, bons o dolents. Envoltaran d'atenció particular els pobres i els infeliços, membres sofrents de nostre Senyor Jesús, i els pecadors i els infidels». Els infidels són els no cristians.

No es tracta sinó de dos exemples entre tants, al començament i a l'acabament del segle xx, per mostrar com el tema de l'amor representa una expressió decisiva de la universalitat de la vida cristiana en el món contemporani. El diàleg no comporta una relativització de la fe cristiana, sinó que més aviat l'expressa en profunditat.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

6. ✠ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratens (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe. Beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cinctorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. Dilluns. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. Dimarts. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lòpe, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. Dimecres. Sant Efreim (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. Dijous. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús; sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria; sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

QUERIDOS ABUELOS

¡Nos hacen abuelos!

Es bien cierto: nos hacen abuelos. Es un auténtico regalo que alguien nos hace. Nosotros voluntariamente *nos hacemos padres* cuando nos ponemos a pro-

crear hijos, pero *nos hacen abuelos* cuando nuestros hijos deciden darnos nietos.

En la primera situación, la paternidad, empleamos el verbo de tiempo activo, mientras que en la segunda situación, cuando nos hacen abuelos, empleamos indefectiblemente la voz pasiva. Al fin y al cabo, es un espléndido regalo que nos hacen nuestros hijos entregándonos unos preciosos nietos.

También se dice que cada vez que nace un hijo, nacen abuelos. Y así, cuando los hijos se hacen padres, los padres de ellos se hacen abuelos. ¡Es ley de vida! Hay un refrán que dice «Los nietos son la primavera cuando ha llegado el otoño».

Además, nos lo ponen en bandeja porque estamos en el lugar más propicio para envejecer, en el país por excelencia de las personas mayores y muy mayores. ¿Sabe que España ocupa el cuarto lugar en el escalafón de países más envejecidos del mundo? (encabeza la lista Japón —con uno de cada cinco habitantes mayor de sesenta y cinco años— seguido de Italia y Alemania). Datos recientes de las Naciones Unidas sitúan nuestro país como el segundo más envejecido del planeta en 2050, con un 33% de la población mayor (Japón, con un 38%, ocuparía el primer lugar).

Si usted es abuelo o abuela me entenderá perfectamente. Y si no lo es ya lo verá. Cuando tu hijo o tu hija deposita en tus manos a ese bebé recién parido («Toma, papá, tu nieto»), en un santiamén rememoras el tiempo en que te entrenaste en la asignatura de la paternidad, y un estremecimiento te recorre el cuerpo ante una nueva asignatura: la de ser abuelo.

Dr. Paulino Castells

(*Queridos abuelos*, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

ENTREVISTA

INÉS COTS

Acompanyament espiritual

Tot i que actualment la relació entre espiritualitat i psicologia no acostuma a ser matèria docent o de recerca, la Fundació Vidal i Barraquer —en col·laboració amb l'Escola Ignasiana d'Espiritualitat de Cristianisme i Justícia— integra aquesta peculiaritat d'estudi interdisciplinari, fruit de la seva indagació i experiència en el camp de la salut mental, a través d'un Postgrau d'Acompanyament Espiritual, que enguany celebra la quarta edició. La Inés Cots és psicòloga clínica i coordinadora acadèmica del Postgrau (www.fvb.cat / 934 340 001).

Per què és necessària la formació en acompanyament espiritual?

En els darrers anys hi ha una demanda creixent de formació al voltant de l'acompanyament a les persones en totes les seves dimensions, tant en el camp teòric, com en el de l'experiència, tot integrant la dimensió espiritual i la psicològica de l'ésser humà. La tasca d'acompanyar es fa necessària en molts àmbits: treball social, sanitat, vida espiritual, processos de dol, malalts terminals... És important que hi hagi persones que sàpiguen escoltar profundament, que sàpiguen ajudar a veure llum en les seves dificultats i reptes.

En què consisteix el postgrau i quina experiència teniu de les edicions anteriors?

Aquest Postgrau és un servei per iniciar i progressar en l'acompanyament humà en diferents formes, des de la inspiració cristiana. Els tres eixos principals són: les sessions teòrico-pràctiques, les tutories personalitzades i el grup d'anàlisi d'experiències tipus *Balint*. Les tres edicions anteriors han estat molt positives com a enriquiment personal tant dels alumnes com de l'equip docent que hi ha participat.

Enguany incorporeu un mòdul dedicat al dol. Quin és el seu objectiu?

La formació específica d'acompanyament del dol comptarà amb la mateixa estructura que el Postgrau, amb una part teòrica i una altra experimental. L'objectiu és poder ajudar les persones que acompanyen el dol o volen fer-ho, tant oferint conceptes teòrics sobre la mort i el dol, els processos del dol, els diferents tipus de dols..., com també realitzant experiències pràctiques.

Òscar Bardají i Martín

VIDA DIOCESANA

Corpus Christi a la Catedral de Terrassa

Avui, diumenge dia 6, a les 19 h: Celebració de l'Eucaristia a la Catedral, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, seguida de la Processó del *Corpus Christi* pels carrers del centre de la ciutat.

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 5, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Sant Esteve de Palautordera.

Aquest diumenge dia 6, a les 19 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral, seguida de la Processó del *Corpus Christi* pels carrers del centre de la ciutat de Terrassa.

Del dimarts dia 8 al dissabte dia 12. Presideix la Peregrinació diocesana de Preveres a Roma, en la cloenda de l'Any Sacerdotal.

Diumenge dia 13, a les 12.15 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Santa Maria del Jaire a la Torreta (La Roca del Vallès).

NOTÍCIES

La Schola Cantorum a la Catedral. El diumenge 16 de maig, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, la *Schola Cantorum de Terrassa* va participar a la Missa de les 12 del migdia a la Catedral. L'introit *Viri galilaei*, les melodies de l'Ordinari de la Missa *Alme Pater* i d'altres cants propis del dia foren cantats en gregorià, acabant amb el *Regina Caeli*. Amb aquesta actuació es varen completar els primers cinc anys d'activitat de la novament estructurada *Schola Cantorum de Terrassa*, sorgida de la celebració del Centenari de la seva fundació (1905/2005).

Confirmacions. El diumenge dia 16, solemnitat de l'Ascensió, al migdia, el Sr. Bisbe de Terrassa va celebrar l'Eucaristia i va administrar el sagrament de la confirmació a sis joves de la parròquia de Sant Joan

La Creu de les JMJ a Terrassa

Dimarts a la tarda va arribar a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut. El Sr. Bisbe de Terrassa la va rebre i, amb les persones presents, va dirigir una breu pregària, seguida d'una estona de silenci.

Aquesta creu va estar prop de l'altar major de Sant Pere del Vaticà durant l'Any Sant de la Redempció. En acabar aquell període (Pasqua de 1984) el papa Joan Pau II la va confiar als joves i des d'aleshores recorre els països on es celebren les Jornades Mundials de la Joventut. Cada dos anys torna a Roma per a la Jornada del diumenge de Rams i el Sant Pare la lliura al país de la Jornada següent. Aquesta vegada és Espanya (2011).

Aquestes setmanes ha recorregut els bisbats amb seu a Catalunya i ha presidit l'*Aplec de l'Esperit* celebrat a Terrassa el 22 de maig, vigília de Pentecosta. El divendres dia 21 a les 9 del vespre, a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la Vetlla de la Creu.

La Creu de les JMJ fa 3,80 m d'alçada i té una placa on hi ha gravades en diferents idiomes aquestes paraules:

Estimats joves, en clausurar l'any sant us confio el signe d'aquest any jubilar: ¡la creu de Crist! Porteu-la pel món com a signe de l'amor del Senyor Jesús a la humanitat i anuncieu a tothom que només en Crist mort i ressuscitat hi ha salvació i redempció.

Joan Pau II

Roma, Pasqua 1984.

Clausura de l'Any Jubilar de la Redempció

Baptista de Matadepera. L'acompanyaren Mn. David Abadías, rector, i Mn. Manel Coronado, secretari par-

Matadepera

Sant Esteve de Granollers

ticular. A les 8 del vespre ho va fer a la parròquia de Sant Esteve de Granollers on rebieren el sagrament vint-i-vuit persones de la pròpia parròquia, dues de Montornès del Vallès i una de Mollet. Concelebraren Mn. Lluís Pou i Mn. Carles Cahuana —rector i vicari respectivament— així com Mn. Xavier Blanco, rector de Montornès, i Mn. Manel Coronado.

AGENDA

Concert de Gospel. La *Bella Quirze Band* (Cor de Gospel de Sant Quirze del Vallès) farà un concert a l'església de la Puríssima de Sabadell (Via Massagué 21) el divendres dia 11 de juny a les 22.30 h.

Conferència. El dissabte dia 19 de juny a les 17.30 h: *La Seu d'Ègara, un reptre pastoral*, a càrrec de Mn. Antoni Deulofeu, rector de la parròquia de Sant Pere de Terrassa. Lloc: Sala Capitular de la Catedral. Amb aquesta intervenció es clou el curs de conferències organitzat pel *Grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya* a Terrassa.

X Aniversari de la mort de Mn. Francesc Cima. El dijous dia 17 de juny s'acompliran deu anys de la mort de Mn. Francesc Cima, prevere de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa, apòstol dels joves. Aquell mateix dia a les 8 del vespre es celebrarà l'Eucaristia pregant per ell a la Catedral del Sant Esperit. El dissabte següent, dia 19 de juny, a les 12 del migdia, a la parròquia del Roser de Gisclareny (diòcesi de Solsona): celebració de l'Eucaristia en el X aniversari de la mort. Mn. Francesc Cima va fundar el Casal del Roser a la rectoria de Gisclareny (sobre Bagà). Per voluntat seva està enterrat en aquell cementiri.

REMAD MAR ADENTRO

Misión de Càritas en tiempos de crisis

Diversas circunstancias dan un especial relieve a la fiesta del Cuerpo y la Sangre de Cristo —el *Corpus Christi*— de este año. Una de estas circunstancias ha sido la celebración, del 27 al 30 del pasado mes de mayo, del X Congreso Eucarístico Nacional en Toledo para el que se ha escogido este lema: «Me acercaré al altar de Dios, la alegría de mi juventud». Se han escogido estas palabras del salmo 43 para poner a los jóvenes también como destinatarios de este congreso. Sus objetivos son: profundizar en el conocimiento de la eucaristía, revitalizar la celebración y la adoración eucarísticas y vivir la eucaristía como signo de caridad.

En nuestra diócesis de Terrassa vivimos todavía los ecos del décimo «*Aplec de l'Esperit*» celebrado en nuestra ciudad y diócesis el pasado 22 de mayo. El lema de este encuentro de los jóvenes cristianos de nuestras diócesis ha sido «Con vosotros cada día». Realmente, en la eucaristía se hace realidad esta presencia de Jesús entre nosotros hasta el final de los tiempos. Santa Teresa del Niño Jesús descubría la grandeza de la bondad y la misericordia de Dios en la debilidad de un Niño en Belén, en la humillación de un hombre ejecutado en una cruz y en la sencillez de un trozo de pan y un poco

de vino. Y un Dios que así manifiesta su proximidad con la humanidad, la santa carmelita descalza de Lisieux decía que no podía dejar de amarlo.

En el recuerdo, pues, de nuestro *Aplec de l'Esperit* y en el horizonte de la Jornada mundial de la Juventud que se celebrará en Madrid en agosto del próximo año, mi deseo y mi plegaria es que los jóvenes descubran este manantial de amor y de vida verdadera que es la eucaristía. Los jóvenes desean el amor, la paz y la unidad. Quiera Dios que lo descubran en esta fuente que mana y corre y que hizo exclamar al salmista: «Como busca la cierva las corrientes de agua, así mi alma te busca a ti, Señor Dios mío» (*Salmo 42,3*).

Una segunda circunstancia de este *Corpus Christi* es que se celebra dentro del Año Sacerdotal. Es muy importante recordar, por esto, que sin sacerdotes las comunidades cristianas no tendrían este don precioso que es la eucaristía. En efecto, los sacerdotes, haciendo las veces de Cristo (cf. CEC 1548), perpetúan su presencia sacramental a través de los tiempos, según las palabras del Señor: «Haced esto en conmemoración mía».

Durante este Año Sacerdotal, Benedicto XVI ha pedido a los sacerdotes que sean fieles a la vocación recibida de Dios al servicio de la Iglesia y de los

pobres; y ha pedido también al pueblo creyente que ore para que los sacerdotes sean una prueba de amor del corazón de Cristo y estén, de este modo, al servicio de la vida. Hemos de orar y trabajar para suscitar vocaciones sacerdotales.

Una tercera circunstancia es que la fiesta del *Corpus Christi* coincide con el Día de la Caridad. Es la jornada en que Càritas Diocesana da cuenta de sus actividades y pide la colaboración económica de todo el pueblo cristiano para poder seguir realizando su servicio a las personas que pasan por momentos de especial penuria y necesidad. La Iglesia, desde los primeros tiempos, unió la eucaristía y la solidaridad con los pobres, personificados en las viudas y en los huérfanos. En estos momentos de crisis, los cristianos tenemos que mantener bien vivo nuestro sentido de solidaridad. La sensibilidad social forma parte de la misma esencia de nuestra fe. Càritas, presente tanto en el ámbito de toda la diócesis como en el de cada una de las comunidades parroquiales, nos lo recuerda en este día. Y tenemos que responder a su llamada según las posibilidades de cada uno.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa